

Jo sóc LA MORT.

Sis plau evita el calfred que et recorre l'esquena en pensar en mi. ¿Per què aquesta por, si ja en el mateix instant que eres concebut, duies marcada la data de la teva pròpia caducitat...? ¿No has tingut temps de preparar-te per veure'm en plenitud? ¿ No has après res al llarg de la teva existència del que jo sóc i represento?

Sóc famosa. Tot i que no tinc bones referències, sovint es parla de mi. En cercles científics, als hospitals, als tanatoris o a les universitats.

Sóc aquí des de l'inici, doncs en mi es tanquen els camins, jo sóc la fi de la vida, sóc el preu de la vida, i tu el pots pagar d'un sol cop o a terminis. Jo poso punt i final a la presència terrenal de la teva existència, i a tots us faig iguals.

Els teus sentits es devaneixen, el teu cos es relaxa, i la tensió que la vida et va donar, en mi es transforma en inactivitat, en descans, en solitud...

He vist com els homes em tractaven al llarg dels segles: m'ignoraven, m'ocultaven, m'amagaven, se n'avergonyien...

És injusta la meva fama, doncs no sóc aliena al procés de la vida si no que en formo part. Seria impensable una vida sense una referència a mi. Si m'aïlleu en mi mateixa, no trobareu paràmetres de comprensió; és per això que us faig por.

La vostra incapacitat per assumir-me i acceptar-me han fet que jo quedi socialment prohibida, com si vosaltres fóssiu els directors de la meva obra i no sabéssiu reconèixer que no més sou els intèrprets, els subjectes passius....

M'heu anomenat de totes les maneres possibles: regne de les ombres, de les tenebres, dels abismes... ¿per què seguïu sense saber acceptar-me com sóc?. Tan sols sóc un punt més de la vostra existència, sóc el darrer punt, el llindar que tothom ha de travessar.

M'heu ocultat als ulls dels altres, però mai he deixat de ser-hi. Ni deixaré de ser-hi.

¿Serà que el que us desestabilitza de pensar en la meva existència, són els passos previs que caldrà passar per veure'm...? Digueu-me si és el sofriment, la manca de noció del quan serà, o la absència, el buit, el no-res, de després, el que us fa por?

Ni tan sols ara sabeu definir-me, ni sabeu ubicar-me en la vostra curta existència.

Em feu riure quan discutiu sobre quan es fa palesa i definitiva la meva presència. La mort física, és cada cop més indesxifrable, més oculta, més inaccessible per a vosaltres. Us tortureu amb mantenir-vos en vida, fent estranys acords amb la tecnologia que us retarden l' instant, i us oculten el darrer alè amb màquines infernals... Per què us aferreu a la vida? qui pot decidir la meva arribada?

Heu perdut el goig de gaudir del darrer instant amb senzillesa, amb humilitat...

I que me'n dieu de la meva presència, subtil i persistent, en éssers que tot hi vius, són morts vivents, a on la seva sort terrenal es va girar en un instant i envoltats de misèria, de dolor i d'injustícia, han estat morts per vosaltres i els vostres, en plena vida...

Per aquests sóc la llibertat, la pau, el paradís... El que hem tem a mi, és aquell que tem perdreu tot, i el que hem desitja és l' infeliç dels vostres, que sense tenir res amb vol posseir per assolir el descans etern...